

ZSILLE GÁBOR

Hat felvidéki fénykép

Párkány

*Krémesevő verseny, egy vasárnap
délután azt rendeztünk itt, immár
tizenöt éve. A cukrászda most
török kézben van. Újra meginnám*

*a négy pohár tejturmixot, hozzá
steffi szelet, forogna a színpad,
a hátsó asztalnál nyerítenénk,
szánkából fröcsköl a sűrű tejszínhab.*

Révkomárom

*Nem a múzeum, nem a városház,
de az a hatalmas vadgesztenye,
a színház melletti parkban, mintha
a világ burkába eresztene*

*gyökeret, karnál vastagabb horgonyt,
mintha árboc lenne, zúgó orkán,
mintha a világ karácsonyfája,
májusi virággertyákkal tarkán.*

Hontnémeti

*„A repkény, tetszik tudni, a repkény
itt olyan sűrű, hogy még a téesz
homlokzatát is becsomagolja,
bizony, minden rémséget széppé tesz,*

*próbáltuk kiirtani, nem lehet,
olyan a gyökere, mint a sodrony,
elnyel a lombja mindent – ha titkos
útja van, csak mellette osonjon.”*

Tallós

*Sokáig azt hittem, lányomom majd
átragyog, átsüt a havon, télen
is ott lesz a tóparton, hol együtt
naplementéztünk, még együtt, talán,*

*nyár végén, a falu határában,
a tónál, hittem, télen is ott lesz –
de nincs már ott lányom, csak békanyál,
csak sárrá és iszappá dagadt lösz.*

Kajal

*Félig már beomlott kút, van benne
minden, rozsdás kampó, szita üres
kerete, penészes héjú diók
és galambtetem, elnyűtt, visszeres*

*kátránypapír, és ott van egy egész
évszázad összes verejtéke és
könnye, minden meghúzott barázda,
és még a sok csend, és fény, egy kevés.*

Alsókubin

*Mintha a régi hegyekből jönne,
olyan e tátrai szél és a hó,
az a néhány hófolt a rézsűkön,
s az a kendős, görnyedt város lakó,*

*mintha szakadatlan úton lennék,
mintha örökké csak átsuhannék,
nem fékezve, a kertvégek fölött –
egy fogoly vándor s egy hontalan nép.*